

troba la font. Ara, obert el Parc, en la seva àmplia extensió, la font sembla gairebé amagada darrere de l'Estació Jove. Tres joves, que porten jeans retallats, s'han ficat a l'aigua amb sabates i tot. Mentre sona *reggaeton* al mòbil d'una d'elles, es diverteixen i sufoquen la calor, que sembla una enorme gelatina calenta. Riuen, juguen a esquitxar-se, i aviat una d'elles s'hi submergeix de cossencar, sense importar-li els cartells que indiquen que està prohibit fer-ho -pels cables de la il·luminació- i en sortir s'espolisa la cabellera.

Quan no hi ha joves, hi ha un ancià que hi refresca els peus i un home que banya el seu gos, malgrat les mi-

rades crítiques de falta de civisme dels habitants del barri.

No és un lloc habitual per a la pesca de truita. Però per a Carles i Marcel·lo no hi ha llocs habituals per fer el que més els agrada, la pesca. Les han vist saltar des del pont que connecta al Bingo de Girona amb la Devesa, i fins allà, botes llargues i canyes, s'han traslladat. Es tracta de pesca esportiva amb llinya i sense mort. Així que cada exemplar que pesquen el tornen al riu Ter que els acull. Els pescadors criden l'atenció. La gent que creua pel pont de l'avinguda de França formen un balcó d'espectadors.

Són alguns exemples de passatges quotidians que festiu converteix en

El sortidor del parc del Migdia, un pescador al Ter i el gall dindi de Platja d'Aro. MATÍAS CHOWDER

atraccions i nous espais d'oci. Com si no respectessin els llocs marcats com «recreatius» de les ciutats de les comarques de Girona per expandir-se allà on hi hagi ganes i, en alguns casos, una quota d'atreviment.

L'actuació del Julian Lange Trio, dijous al vespre. MARTÍ ARDALEX/JAZZ FESTIVAL L'ESTARTIT

MÚSICA

Julian Lage inaugura el Festival de Jazz de l'Estartit-Costa Brava

RAMON MORENO L'ESTARTIT

■ L'americà Julian Lage va inaugurar dijous la cinquena edició del Festival de Jazz l'Estartit-Costa Brava, que enguany canvia de format i emplaçament. Són quatre dies seguits de música en un nou espai, la plaça del Molinet, amb el cap de la Barra i les Illes Medes com a teló de fons. L'actuació de Lage va tenir un aplec amb els ritmes de New Orleans del seixetevellà O'Sister!, que presentaven el seu quart disc, amb rit-

mes ballables de l'època daurada del swing al anys 20 i 30 del segle XX.

El trio de Julian Lage va meravellar ja d'entrada el públic que omplia les gradas del festival. Lage va ser considerat un nen prodigi de la guitarra, que té entre els seus mèrits precoços haver tocat en una gala dels premis Grammy... amb 12 anys! Formar part del claustre de professors de la universitat d'Stanford des dels 15 anys. Amb 31 anys, la seva trajectòria és impressionant i l'ha portat no només a tocar amb els millors, de Jim Hall a Béla Fleck o Yoko Ono, sinó a ser comparat amb els millors

guitaristes de jazz de la història.

A l'Estartit, Julian Lage es va acompanyar del baixista per a uà Jorge Roeder i el bateria Eric Dool, tots ells habituals de la jove escena jazzística a de Nova York i habituals dels grans esdeveniments del jazz arreu del món. Un trio que a banda d'una indubtable tècnica va exhibir també un gran entusiasme encomanadís.

Lluny de ser un mer exhibicionista de la guitarra, Lage va oferir un repertori efectiu i per agradar, amb moments per al lluitament propi i per als dels seus acompanyants, amb la sensació de conjunt ben avingut i que s'ho passava bé damunt l'escenari. Lage venia a presentar el seu darrer treball, *Modern Love*, amb la seva Telecaster al coll i amb sons que en alguns moments s'apropaven al rock, e n aquell a amplissimadefinició que engloba l'*American music*, amb incursions també al surf o tocs aflamencats. Una música elegant i sofisticada, apassionada i tècnicament impecable. Sembla que una de les pàgines brillants del futur del jazz està escrita.